

«Arrels», el paisatgisme a les terres de Girona

L'exposició que ha acollit fins al 29 de març la Casa de Cultura, titulada «Arrels» i comissariada per la historiadora de l'art Ibet Vila, fa un particular homenatge al període d'emergència cultural de la ciutat de Girona i, també, de les comarques gironines. Mitjançant una acurada selecció de 44 quadres propietat de la Diputació de Girona i de 10 obres de col·leccions particulars cedides temporalment, es crea un discurs artístic que facilita el recorregut pels paisatges de les terres de Girona de final del segle XIX.

LA IMATGE DE LA GIRONA immortal, la Girona oberta als turistes amb edificis emblemàtics i espais naturals singulars, té data d'inici, i aquesta se situa a final del segle XIX. Fins aquell moment, les terres de Girona havien estat grans desconegudes, terra de pas, espai de frontera, regió de pagesia i de pescadors. Girona no havia trobat encara un lloc en el mapa cultural català ni, no cal dir-ho, en l'inter-nacional.

L'inici de l'exposició emmarca la mostra en el

moviment del paisatgisme, que es planteja la relació de l'home amb la natura i, conseqüentment, el paper de la humanitat en els espais naturals. Ho il·lustren els quadres de Josep Mirabent i Gatell i els de Modest Urgell i Inglada.

En el context internacional destaca el regionalisme català. Entre els diferents quadres que representen la recerca del paisatge propi i de la identitat catalana, sobresurten els de la coneguda escola d'Olot i, especialment, les obres de Joaquim Vayreda i Vila.

En el marc de Catalunya, es defineix l'espai gironí i el seu paisatge de la mà dels pintors que representen la natura de Banyoles, d'Olot, de l'Empordà i de Girona; artistes que, en molts casos, eren de fora de les terres gironines, però que en aquests indrets descobrien la bellesa de la naturalesa en estat pur. Les obres es venien fora de les comarques de Girona i ajudaven que es coneguessin aquestes terres. Tal com explica la comissària de l'exposició, podríem parlar de la descoberta de Girona, tant de la província com de la mateixa ciutat. I és en els quadres de la Girona històrica on podem veure els primers retrats del que seria la ciutat immortal. Sens dubte, el quadre més emblemàtic de la col·lecció de la Diputació de Girona és el de Ramon Martí i Alsina, on es representa el setge de Girona. Es tracta d'un esbós de la gran obra del pintor, de 64 metres

quadrats, actualment conservada al MNAC. Amb aquest esbós i amb la que fou l'obra de la seva vida, Martí va donar a conèixer la història de les terres gironines i el setge de la Girona de principi del segle XIX.

A final del segle XIX i principi del XX, les obres produïdes a la nostra província van donar fluïdesa a les relacions entre Girona i Barcelona en l'àmbit artístic. Exposicions compartides i artistes que es movien més enllà de la demarcació de Barcelona van facilitar que aquell espai de frontera se situés en el mapa català i també en l'inter-nacional.

El recorregut per l'exposició «Arrels» deixa el sabor del romanticisme, dels paisatges, dels moments i de la tranquil·litat que proporcionen uns indrets del nostre entorn que, gràcies als traços privilegiats dels artistes, han esdevingut immortals.

Marta Pi Vázquez

PERE DURAN

L'oli *La sega*, de Joaquim Vayreda.

La independència de Santa Cristina d'Aro

Exposició «La consolidació d'un poble. Santa Cristina d'Aro (1854-1874)». Fins a l'1 de maig, a la sala d'exposicions de La Caixa de Santa Cristina d'Aro.

EL 26 DE FEBRER DE 1856 és una data clau que marca un abans i un després en la vida política de Santa Cristina d'Aro. La primera acta

conservada d'un ple de l'Ajuntament és d'aquell dia, malgrat que el municipi no aconseguí segregarse de Castell d'Aro fins dos